

Miss Notley

nem hagyja magát

*Miss Notley kénytelen
lemondani a jómódról,
mert csak így kerülhet el
egy nemkívánatos házasságot.*

*finep
selection*

RACHAEL ANDERSON

RACHAEL ANDERSON

*Miss
Notley*

nem hagyja magát

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Ó, mily kusza nagy hálót szövünk,
midőn először csalni készülünk.*

– SIR WALTER SCOTT, *Marmion*

CORALYNN NOTLEY KISSASSZONY a Langtry Park lépcsőjén ácsorgott, és esdeklő tekintetét a tiszteletet parancsoló komornyik-
ra szegezte.

– Elnézést kérek a korai látogatásomért, Sims, de azonnal beszél-
nem kell Lady Harriett-tel. – Csípősen hűvös volt a szeptemberi reg-
gel. A lány maga köré fonta a karját és azt kívánta, hogy bárcsak szánt
volna rá időt, hogy felvegye a melegebb kesztyűjét. Az ide vezető gya-
logúton majd' lefagytak az ujjai.

Az idős férfi válasza mintha évszázadokat váratott volna magára.

– Attól tartok, hogy a hölgy gyengélkedik, Notley kisasszony.
Esetleg vissza tudna...

– Várok – vágta rá Cora, hiszen nem mehetett haza. Most sem-
miképp, amikor az élete fenekestül felfordult. Lady Harriett volt az
egyetlen ember, akiben megbízott, márpedig most ki kell öntenie a
szívét valakinek. – Kérem, Sims! Sürgős ügyről van szó.

Sims habozott. Ősz, szinte láthatatlan szemöldökét összeráncolta, amitől kicsit egy aszalt szilvára emlékeztetett. Cora bármelyik másik reggelen még talán el is nevette volna magát. Ám ma nem volt humoros kedvében. Szorosabban magához ölelte a táskáját, és könyörgő tekintettel fürkészte a férfit. *Kérem, ne küldjön el!*

– Sims, az ég szerelmére, mit művel? – hallatszott egy női hang a férfi mögül, aki kétszer pislogott, mielőtt megfordult volna, és ügyelt rá, hogy méretes testével megakadályozza, hogy Cora belásson a házba.

– Lady Drayson, korán felkelt ma! – szólalt meg a férfi.

– Nem tudtam aludni – válaszolta a nő. – Ez az apróság idebenn azonnal püfölni kezdi a belső szerveimet, amint a nap bekukkant az ablakokon. Az egyetlen módja, hogy megnyugtassam, az, ha körbesétálok a házban és iszom egy pohár meleg tejet.

– Értem. – Sims oldalra fordította a fejét és megköszöri a torkát. Ráncos orcái enyhén kipirultak, mintha zavarba hozta volna Lady Drayson őszinte megnyilvánulása a még meg nem született gyermekével kapcsolatban.

– Könyörgöm, mondja, miért tartja nyitva az ajtót? – kérdezte Lady Drayson. – Meglehetősen hideg huzat jön be rajta.

Sims újra megköszöri a torkát, és ellépett az ajtóból Cora elől.

– Látogatónk érkezett, úrnőm. Notley kisasszony ragaszkodik hozzá, hogy most azonnal beszélhessen Lady Harriett-tel. Mondtam neki, hogy...

– Egek, Sims, engedje be azt a szegény lányt! Még megfázik odakint abban a hűvösben.

– Igenis, úrnőm. – A férfi oldalra lépett, és szélesebbre tárta az ajtót. Bólintott Corának, hogy fáradjon be, amit a lány meg is tett.

Cora legszívesebben megölelte volna Lady Draysont a kedvességéért, de végül inkább egy hálás mosoly mellett döntött.

Drayson grófnéja a lépcsőnél állt egy halvány rózsaszín hálókönnyösben és a hozzáillő papucsban. Gyönyörű, hosszú haját összefonva elegánsan a vállára engedte, és egy apró pocak dudorodott ki a kecses derekánál.

Bár Cora nem ismerte Lady Draysont olyan jól, mint Lady Harriettet, de azt tudta róla, hogy kedves és előkelő.

– Köszönöm, úrnőm! – mondta Cora egy pukedli kíséretében.

Lady Drayson legyintett egyet a formalitásra, az arckifejezése pedig aggódóvá vált, amint meglátta Cora arcát.

– Remélem, jól van, Notley kisasszony.

– Igen – válaszolta Cora sietve. Kínosan érezte magát, amiért így rátört a családra. Milyen modortalannak tűnhet. – Mármint úgy értem, hogy testben igen, úrnőm. Ám a lelkem háborog.

Lady Drayson bátorítóan megszorította Cora kezét, és együttérzőn elmosolyodott.

– Sims, kérem, vezesse be Notley kisasszonyt a szalonba. Én pedig vállalom Lady Harriett felébredésének feladatát.

– Ó, ne! – ellenkezett Cora. – Megvárom, hogy felébredjen. Én csak... Nos, nem tudtam otthon maradni. Mindössze erről van szó.

– Értem – felelte Lady Drayson. – Ám Harriett fel akarna kelni, efelől biztosíthatom.

Cora egy pillanatra megkönnyebbült. Egész éjjel a szobája padlóját koptatta azóta, hogy fültanúja volt az apja és Sir Gowen közt zajló beszélgetésnek. A gyomra még most is felfordult az emléktől. Cora mindig is tudta, hogy kevés értéket képvisel a szülei szemében, de csak most értette meg, hogy pontosan mennyire keveset.

– Köszönöm, Lady Drayson. Lekötelez.

Lady Drayson bólintott, mielőtt felemelte volna a hálóköntöse alját és elindult volna felfelé a lépcsőn. Még felfelé haladva is magabiztosnak, kecsesnek és boldognak tűnt. Cora felidézte azt a néhány alkalmat, amikor látta Lord és Lady Draysont együtt hajtani vagy sétálni a hatalmas birtokukon. A fejüket összedugták, és mosolyogva, nevetgélve elmerültek a beszélgetésben. Mintha egymásnak teremteték volna őket. A látványuk vágyat ébresztett Corában ugyanerre, bár tisztában volt vele, hogy ilyenre nem lesz lehetősége.

– Kövessen, kérem, Notley kisasszony! – szólalt meg Sims, ahogy elindult a szalon felé. Kinyitotta a hatalmas, kétszárnyú faajtót, és félreállt, hogy beengedje Corát. – Kérem, helyezze magát kényelembe. Egy kis türelmét szeretném kérni, mert Lady Harriett nem ébred fel egykönnyen.

Cora leült egy krémszínű brokáttal borított székre. Az ujjait tördelte az ölében, a lábai pedig nem voltak hajlandóak nyugton maradni. Nem tartozott ide ebbe a házba. Azzal, hogy Lady Harriettet a barátjának nevezte, amolyan újgazdagnak érezte magát annak ellenére, hogy Lady Harriett valóban a barátja volt. Valójában az egyetlen barátja. Egy gazdag kereskedő lányaként Cora gyakran ragadt két világ közt. Az egyik, amibe született, a másik, amire a szülei vágytak. Ha az apján múlna, Corának kellene megfizetnie a törekvések árát.

Képtelen volt tovább nyugton ülni. Felpattant és járkálni kezdett körbe-körbe a gyönyörű bútorok körül. Nem állt meg megcsodálni az ablakból elé táruló mesés kilátást, sem a mívesen faragott márványkandallót, ahogy tette azt az első alkalommal, amikor bekísérték ebbe a szobába. Csak ment, várt, és egyre jobban haragudott bolond

apjára. Hogy képes Corát árucikként kezelni, amit adhat-vehet kénye-kedve szerint?

– Cora – Lady Harriett szaladt be a szobába. Levendulaszínű há-lóköntöse súrolta a padlót, ahogy Cora összekulcsolt kezéért nyúlt. – Az ég szerelmére, mi történt? – A lady ébenfekete haja rakoncátla-nul göndörödött az arca körül. Cora még soha nem látta Lady Harriettet ilyen rendezetlennek. El is gondolkodott, hogy vajon ő hogy festhet. Barna haja még most is szépen a kontyába simul? Most, hogy Cora ezen tűnődött, érezte, ahogy a tarkóját és az arcát csiklandozza pár tincs. Milyen furcsa, hogy ez eddig fel sem tűnt neki.

De nem is érdekes. Micsoda butaság ilyesmin aggódni egy ilyen pillanatban. Cora megszorította Lady Harriett kezét.

– Az apám a múlt éjjel megegyezett Sir Gowennel. Azért cserébe, hogy bevezeti a családomat a társasági életbe, Sir Gowen megkap en-gem feleségül a húszezer fontnyi hozományommal együtt.

Lady Harriett felszisszent. Nagy, barna szeme elkerekedett a sokk-tól.

– Sir Gowen? De hát ő legalább kétszer annyi idős, mint ön. Po-cakos... És a legundorítóbb teremtmény egész Essexben, sőt valószí-nűleg egész Angliában. – A nő arcára kiült fintorból egyértelmű volt, hogy mennyire undorítónak is találja a férfit.

– És persze ne feledkezzünk meg arról, hogy nemes – tette hoz-zá Cora arra az esetre, ha Lady Harriett meglepedkezett volna erről a Cora szülei által üdvözítőnek talált tulajdonságáról.

– De ő csupán egy baronet, ráadásul egy nem is igazán közked-velt darab. Senki ügyet sem vet arra az emberre – érvelt Lady Harriett. Nyilvánvalóan nem értette, hogy Cora apja miért is ment bele egy ilyen házasságba.

Cora felsóhajtott. Hogyan is érthetné? Még Cora sem igen értette, pedig ő jól ismerte a szüleit.

– A családja számos generáció óta nemes, és a nemesi társaság ajtajai nyitva állnak a számára, akár kedvelik, akár nem. Mindamellet mi más lehetőség létezik? Attól tartok, nincs az a gróf, aki engem nőül venne. Még húszezer fontért sem.

Lady Harriett állkapcsa határozottan megfeszült.

– Nem mehet hozzá feleségül. Nem engedem.

– Hát persze hogy nem megyek hozzá – felelte Cora, mivel ezt már elhatározta. Sir Gowen úgy nézett rá – és így nézett általában a legtöbb nőre –, akárcsak egy gőzölgő sült libára. A hideg is kirázta tőle. Előbb megy el mosogatólánynak, mint hogy annak a férfinak a felesége legyen. – Az apám kitagad, ha nem engedelmeskedem. Már persze, ha nem fojt meg előtte. Tudom, hogy el kell mennem, még hozzá hamarosan, de... Nos, nincs hova mennem. Legalábbis egyelőre nincs. – Hirtelen kimerültnek érezte magát, visszaült a krémszínű brokáttal borított székre.

– Hogy érti, hogy nincs hova menjen? – kérdezte Lady Harriett. – Ideköltözik hozzánk, természetesen. – Mintha ez bármit is megváltoztatna.

Cora halvány mosolyt erőltetett az arcára. Hogyan is ajánlhat fel Lady Harriett ilyesmit anélkül, hogy végiggondolná a következményeket? Erről eszébe jutott az első találkozásuk, amikor mindketten megálltak a kalaposnál, és egyszerre néztek ki maguknak egy kalapot a kirakatból.

– Milyen csodálatos alkotás! – mondták egyszerre, majd rögvest kételkedve méregetni kezdték egymást.

Lady Harriett azonnal mosolyra húzta a száját, de nem tudta elrejtteni a ravasz csillogást a szemében.

– Igen, az a csipke igazán szép, nemde? – A kalap közelében lévő asztalon heverő csipkére mutatott.

Cora nem volt hajlandó visszavonulót fújni, és odasétált a kalaptartóhoz. Felemelte a kalapot, hogy megvizsgálja.

– Nem a csipkére, hanem erre értettem. – Valóban gyönyörű alkotás volt. Szorosan összehúzott fehér lenből készült, és fehér szatén masnik díszítették. Cora hónapok óta kutatott egy ilyen után.

Lady Harriett kivette Cora kezéből a kalapot, és ő is nézegetni kezdte.

– Biztos vagyok benne, hogy a csipkére gondolt. Ez a kalap egy adott fejre készült. – Levette a csinos kalapot, amit viselt, és felvette a kiállított darabot. – Látja? Tökéletesen passzol.

– Talán, de ijesztően sápasztja az arcát. Úgy néz ki benne, akár egy szellem – mondta Cora, cseppet sem zavartatva magát. – Talán egy kis rúzs jót tenne az orcáinak.

Lady Harriett felhúzta az egyik tökéletesen ívelt szemöldökét.

– Érdekesnek találom, hogy ilyet mond, figyelembe véve, hogy igen hasonlóak a színeink.

Cora levette Lady Harriett fejéről a kalapot, és a sajátjára tette.

– Avatatlan szemnek valóban így tűnhet, de amint meglátják az én fejemen, egyet fognak érteni, hogy az én arcbőrömhöz csodálatosan illik. Nem gondolja?

Harriett végül felnevetett.

– Valójában, de – értett egyet, és mosolyogva kitarotta a kezét. – Nem hiszem, hogy találkoztunk volna már. Lady Harriett Cavendish vagyok a Langtry Parkból.

Cora hirtelen egy pillanatra pánikba esett. *Lady* Harriett? Már-mint Drayson grófjának a húga? Ó, egek! Corának nem lett volna

szabad engedély nélkül levenni a kalapot egy ilyen előkelő hölgy fejéről. Mit gondolhat most róla?

Mivel nem tudta, hogy mitévő legyen, Cora kezét rázott vele, és erőltetetten visszamosolygott.

– Miss Coralynn Notley Moorestonból. – Lady Harriett most biztos vissza fogja kérni a kalapot. Kár lenne egy ilyen csodálatos alkotást egy olyan alacsony rangú személy fejére pazarolni, mint Cora.

Ám Lady Harriett meglepte.

– Á, ön új a vidéken, úgy sejtem. Hallottam már Mr. Notley-ről.

– Igen. – Cora odanyújtotta a kalapot Lady Harriettnek. – Csupán tréfálkoztam korábban. A kalap valójában sokkal jobban áll önnek. – Arra számított, hogy ezzel véget is ér a beszélgetés, hiszen egy magas rangú hölgy nem társalog egy kereskedő lányával. Ám Cora ismét tévedett. Nagyon is. Lady Harriett nem csupán ahhoz ragaszkodott, hogy Cora megtartsa a kalapot, de meg is hívta az édesanyjával együtt teára a következő napra.

Cora viszont nem tájékoztatta az anyját az új ismerőséről. Egyedül látogatta meg Lady Harriettet, amit utána számos hónapon át meg is ismételt. A szülei a mai napig nem tudnak a közte és Lady Harriett Cavendish közt kialakult szoros barátságról. Cora pedig gondoskodott róla, hogy ez így is maradjon. Ezért sem fogadhatta el Lady Harriett jószívű felajánlását, hogy költözzön a Langtry Parkba.

– Ön túlságosan is nagylelkű, barátom – felelte Cora. – Tudja jól, hogy nem maradhatok itt. Az apám végül rájönne, és nem vagyok hajlandó megadni neki azt az elégtételt, amit akkor érezne, ha megtudná, hogy milyen kapcsolatban állok az ön családjával. Abban reménykedem viszont, hogy esetleg tud valakiről, akinek nevelőnőre lenne szüksége. Lehetőség szerint valahol jó messzire innen, ahol az apám soha nem találna rám.

Lady Harriett összehúzta a szemét.

– Nem mehet el.

– Nem maradhatok.

– De...

– Lady Harriett, kérem – mondta Cora csendesen. – Egész éjjel ezen gondolkodtam, és az egyetlen megoldás a számomra, ha eltűnök. Nagykorúvá váltam, de az apám fondorlatos és manipulatív. Ha itt maradok, megtalálja a módját, hogy belekényszerítsen egy házasságba.

– Nem lesz rá szüksége – szólalt meg Lady Harriett. – Majd én bevezetem a családját a felsőbb körökbe. Nem lesz szüksége Sir Gowen kapcsolataira.

Cora számított erre a felajánlásra, és készen állt a válasszal.

– De milyen áron, Lady Harriett? Ön nem ismeri az apámat. Parádézni fog a családjával és neveltség tárgyává tesz majd bennünket, amivel beszenyezi a Cavendishek jó hírnevét. Ha a barátomnak tartja magát, akkor soha nem tesz ki ilyesminek sem engem, sem a saját családját. A Langtry Parkba tett látogatásaim az elmúlt hónapokban nyugalmat hoztak, áldásos menedéket jelentettek. Ha vendégül látja itt a szüleimet is... – Cora összerezgett a gondolattól, ahogy elképzelte a szüleit, miközben átlépik a küszöböt, és mindenféle bántó és vulgáris dolgokat hordanak össze. Cora soha senkit nem tenne ki ilyesminek, különösen a Cavendish családot nem.

– Ez így nem lesz jó. – Lady Harriett a csengőhöz sétált, és erősen megrántotta. Amikor egy szobalány megjelent, utasította, hogy hozza ide a család többi tagját. – Kérem, mindenkit hívjon ide, Molly. Még Colint is.

– Lady Harriett, mit csinál? – Cora pánikba esett. Nem kívánta az egész családot terhelni a problémáival, különösen Lady és Lord Draysont nem. Szentséges egek, nem lett volna szabad idejönnie.

– Nyugodjon meg, kedves barátnőm. Csupán erősítést hívok – nyugtatta Lady Harriett, és leült a kanapéra. – Közöttünk szólva, én teljesen biztos vagyok benne, hogy együtt megtaláljuk a tökéletes megoldást.

Bárcsak Cora is ennyire magabiztos lett volna.

A decorative floral illustration in grey, featuring a central flower with several leaves and a long, thin stem that curves to the right, ending in a large, bold black number '2'.

AKOCSI IDE-ODA HIMBÁLÓZOTT, ahogy sebesen haladt az úton. Cora tekintete az ablakra szegeződött, bár már csak árnyakat és holdvilágos pocsolyákat látott a korábbi fák és mezők helyett. Képtelen volt levenni a szemét a tájról. Egy része alig várta, hogy elérjék az úti céljukat, egy másik pedig örökké hajtott volna tovább.

A kocsi egyetlen másik utasa, Molly, aki a Langtry Park egyik megbízható szobalánya volt, már órákkal ezelőtt elaludt. Corának is legalább ennyire kimerültnek kellett volna éreznie magát. Hosszú és megerőltető ötnapos úton haladtak Danburyből, és igencsak keveset sikerült ez idő alatt aludnia. De elméje nem volt hajlandó megpihenni. Gondolatok és aggodalmak keringtek a fejében a jövőjéről és arról, hogy vajon mit tenne az apja, ha rájönne, hogy a Cavendish családnak köze volt az eltűnéséhez.

Igazán körültekintőek voltak. Cora papucsban hagyta el a hálószobáját, amivel nesztelenül tudott Mooreston márványpadlóján

lépkedni. Mindössze egy kézitáskát vitt magával, amibe egy váltás ruhát, néhány szükséges holmit, egy retikült és egy kevés költőpénzt csomagolt. A szolgálók ajtaja megnyikordult ugyan egy kicsit, de senki sem kelt fel, Corának pedig sikerült észrevétlenül kimenekülnie a hajnali sötétségbe. Ahogy kiért, átsétált az úton, ahol egy hatalmas utazókocsi várta, hogy elrabolja a Draysonokládájával az oldalán.

És most itt volt, öt nappal később robogott valamerre Yorkshireben. A kerekek minden egyes fordulásával és minden egyes patakoppanással egyre közelebb jutottak Askernhez. Vajon mit gondoltak a szülei, amikor rájöttek, hogy elment? Érdekelte őket? Hogyne érdekelte volna. Ki fog így feleségül menni Sir Gowenhez? Cora húga, Rose még nem volt tizenhét éves, úgyhogy túlságosan is fiatal és szelíd lett volna a férfi ízléséhez. Szóval, igen. Mr. és Mrs. Notley-t egészen biztosan érdekelte, hogy a legidősebb lányuk megszökött. Nem volt mindennapos, hogy az áldozati báránynak lába kél.

A kocsi hirtelen megállt, és Corának kellett elkapnia Molly karját, nehogy a szobalány a padlóra csússzon. A lány felriadt, és azonnal a sarokba húzódott. Vékony karjával átölelte a mellkasát.

– Útonálló, kisasszony? Jöttek, hogy elvigyék a pénzünket, mög az erényünket, mög...

– Nem, Molly – felelte Cora, és kimutatott az ablakon a mögöttük álló gyönyörű, pompás házra. – Úgy vélem, hogy ez Knotting Tree. Alighanem elértük a célállomásunkat.

Molly a mellkasához kapta mindkét kezét, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Csak álom vót.

Cora szája örömtelen mosolyra húzódott, miközben a bájos házat nézte, és azon tűnődött, hogy vajon mi lesz vele most.

– Néha az álmok annyira valóságosak, igaz, Molly?

– Ahogy mondja, kisasszony – értett egyet a szobalány, miközben megigazította a főköttőjét és lesimította a szoknyáját. – Életemben nem féltém még ennyire.

Az ajtó kinyílt, és hűvös levegő áradt be rajta. A kocsis kitarotta a kezét Cora felé. A lány szorosan belekapaszkodott, majd lassan és óvatosan lelépkedett a kocsi fellépőjén. Belélegezte a friss, faillatú levegőt. Ahogy a lába talajt ért, megállt, hogy összeszedje magát. Vajon tényleg annyira örömmel fogadja majd Mr. és Mrs. Shepherd, ahogy azt Lady Drayson és Lady Harriett elhitette vele? Ez valószerűtlennek tűnt.

A ház ajtaja kinyílt, és egy viseltes, komoly tekintetű férfi lépett ki rajta, akit Cora a komornyiknak vélt. Mögötte egy elegáns férfi és nő tűnt fel, akik óvatosan kukucskáltak Cora felé. Az asszony nagyon hasonlított Drayson grófnéjára, nyilvánvaló volt, hogy az édesanyja. A férfi pedig kedvesnek és intelligensnek tűnt, épp ahogy Lady Drayson leírta őt.

Mrs. Shepherd elengedte a férje karját, felkapta a szoknyáit, és gyors léptekkel lesétált, hogy találkozzon Corával. Melegség áradt a tekintetéből.

– Minden bizonnyal ön Miss Notley. Épp csak tegnap érkezett egy levél Lucytól, és azóta türelmetlenül várjuk az érkezését. El sem tudom mondani, hogy mennyire örömmel látjuk, kedvesem.

Cora nem tudta megmondani, hogy a fárasztó utazás okozta, a túl sok, alvás nélkül eltöltött nap, vagy a kedvesség, amivel vadidegen emberek fogadták, de érezte, ahogy elhagyja a lelkijét, és könnyek gyűlnek a szemébe. Mennyire más is lenne az élete, ha ilyen szülőkhöz születik, mint ezek az emberek.

Az ég szerelmére, ne viselkedj már ennyire gyerekesen! – fedtte meg magát szigorúan, és kesztyűs ujjaival gyorsan letörölte a könnyeit.

Számos dologért lehetett hálás: egyszer a Cavendish családjáért, és most már Shepherdékért is. Ezzel kell foglalkozzon, nem pedig olyasmire, amiért ácsingózni, amiye soha nem lehet.

– Kérem, szólítsanak Corának, és bocsássák meg, hogy úgy viselkedem, akár egy buta iskolás lány – mondta Mrs. Shepherdnek. – El sem tudom mondani, hogy mennyire hálás vagyok a kedves fogadtatásért, különösen annak fényében, hogy semmit sem tudnak rólam.

– Épp eleget tudok – vágta rá Mrs. Shepherd. – Lucy és Harriett igazán nagyra tartják, kedvesem, mi miért is tennénk máshogy?

Cora elmosolyodott azon, hogy ez milyen jó érzéssel töltötte el. Legszívesebben megölelte volna Mrs. Shepherdöt, de a drága asszony odafordult, hogy megköszönje Mollynak, a kocsisnak és az inasoknak, hogy elkísérték Corát a hosszú útra.

Mr. Shepherd is elmondta a maga köszöntőszavait, aztán a szolgálókhoz fordult.

– Geoffries gondoskodik majd róla, hogy megfelelő ellátásban részesüljenek a holnapi visszaútnak megkezdése előtt.

– Köszönjük, uram – felelte a kocsis, és megemelte a kalapját.

Mr. Shepherd betelerelte a feleségét és Corát a házba, majd bevonultak egy gyönyörű, bordó és arany színnel díszített szalonba. A kanapé előtt álló kerek asztalon tea várta őket egy hatalmas tálca finomsággal. Vastag kenyérszeletek mellett sonka, sajt és péksütemények sorakoztak. Cora gyomra hölgyhöz nem illő módon megkordult, amiről eszébe jutott, hogy órák óta nem evett.

– Mi már vacsoráztunk, de biztos vagyok benne, hogy ön farkaséhes – mondta Mrs. Shepherd. – A szakácsunk volt olyan kedves, és hozott fel önnek ennivalót.

– Csodálatosan néz ki! – Cora leült egy székre az asztal közelében. Nagy kísértést érzett, hogy telerakjon egy tányérral, de inkább ölbe tette a kezét, mert nem szándékozott a házigazdái előtt étkezni.

– Hirtelen úgy érzem, hogy magam is igen megéheztem – jegyezte meg Mr. Shepherd, és közben megpaskolta a hasát. – Remélem, nem bánja, Cora, ha magam is eszem egy tányérral.

– Természetesen nem! – nevetett fel Cora. – Elvégre ez az önök otthona. Én csupán vendég vagyok.

– Még hozzá igen szívesen látott vendég – felelte a férfi mosolyogva.

Mrs. Shepherd öntött teát mindkettőjüknek, míg Mr. Shepherd kiváló munkát végezve alaposan megpúpozott egy tányérral. Csoda, hogy egyáltalán rajta maradt az étel.

– Egek, ön aztán *valóban* éhes – jegyezte meg a felesége.

– Ezt nem magamnak szedtem. – A férfi Corára nézett, és felé nyújtotta a tányérral. – Kérem, legyen olyan jó és fogadja ezt el tőlem, máskülönben a feleségem nem hagyja abba az élcelődést!

– Inkább élcelődjön a vendégével, uram? – felelte Cora, miközben hálásan elfogadta a tányérral.

– Tudom, hogy nem tűnik igazságosnak, de a vendégek sokkal több mindent megtehetnek, mint a férjek. Olvashatnak könyvet, amikor csak kedvük szottyán, annyit ehetnek, amennyit csak kívánnak, és visszautasíthatnak minden vacsorameghívást. Én azonban...

– Úgy fest le engem, mintha valami katonatiszt módjára viselkednék – vágott közbe Mrs. Shepherd.

– Szó sincs róla, szerelmem – szállt vitába Mr. Shepherd. – Én csupán rámutatok a személyiségeink közti különbségekre. Ön egy pompás pillangó, aki élvezettel repked körbe, míg én szívesebben maradok bent a bábomban a könyveimmel.

Mrs. Shepherd felnevetett, és a fejét rázta.

– Báb, hogyan. Szegény Cora! Önnek valószínűleg fogalma sem volt, hogy egy a rovarbiológiai előadás közepébe csöppen. Kérem, mondja, nem bánja, hogy eljött hozzánk.

– Hát persze hogy nem bánja – vágott közbe a férje. – Lefogadom, hogy London egyetlen szalonjában sem találkozott ilyen szórakoztató témával.

– Figyelembe véve, hogy soha nem jártam londoni szalonokban, kénytelen vagyok egyetérteni. – Cora beleharapott az egyik péksüteménybe, és közben a házigazdát figyelte. Mr. és Mrs. Shepherd emlékeztették Lord és Lady Draysonra. Legalábbis abban, ahogy tréfálkoztak, mosolyogtak és egymás közelében ültek. Vajon így viselkedtek a házaspárok a Notley-házon kívül? Vagy ők lennének a kivételek? Cora szülei állandóan morogtak és minden kifogással éltek, hogy ne kelljen egy szobában tartózkodniuk.

– Fel kell készülnie! – szólalt meg Mr. Shepherd. – A feleségemnek hatalmas terve van önrel, de a legjobb az egészben, hogy ezek a tervek önt érintik és nem engem. Őszintén, Cora, el sem tudom mondani, hogy mennyire örülök az érkezésének.

Cora tekintete Mrs. Shepherdre vándorolt.

– Tervek? – kérdezett vissza hirtelen szorongással.

– Csak ha már ön is készen áll – felelte Mrs. Shepherd. – Arra gondoltam, hogy egy-két bevásárlóköriútt épp megfelelő lenne kezdetnek. Lucy említette, hogy kevés poggyással utazik, és szüksége lesz pár új ruhára.

Az étel, ami pár pillanattal korábban ínycsiklandónak tűnt, hirtelen elveszítette a vonzerejét. Bevásárlóköriút? Vajon tudja Mrs. Shepherd, hogy nincs pénze ruhákra és csecsebecsére? Miért is lenne szüksége ilyesmikre?

– Azután minden bizonnyal következnek majd a teadélutánok, a piknikek, vacsorapartik, dalestek, bálók és... – folytatta a sort Mr. Shepherd. A felesége finoman megérintette a férfi karját, és elcsendesítette.

– Kedvesem, kissé sápadtnak tűnik – jegyezte meg Mrs. Shepherd. – Minden rendben van?

– Igen. Úgy értem, nem. Úgy értem... Ó, egek, hol is kezdje? Letette a tányérját az asztalra, és nyugtalanul nézett a házigazdáira. – Nem tudom, hogy Lady Drayson mennyit mesélt el önöknek, de nem azzal a reménnyel érkeztem, hogy bevezessenek a társaságba. Sokkal inkább abban reménykedem, hogy talán segítenek nekem keresni egy nevelőnői állást valahol a környéken, amivel szert tehetnék legalább egy kis függetlenségre. Igen kevés pénzt hoztam magammal, és nem akarok sokáig az önök terhére lenni.

Mrs. Shepherd előrehajolt, és Cora térdére tette a kezét.

– Drágám, egyáltalán nem érezzük önt tehernek. Amikor Lucy levelét megkaptuk, kifejezett örömmel töltött el bennünket a hír, hogy vendégül láthatjuk önt az otthonunkban. Most pedig csak még erősebb ez az érzés, hogy a saját szemünkkel látjuk, hogy milyen gyönyörű, kedves és kifinomult. Kifejezett kívánságunk, hogy segíthessünk találni egy megfelelő fiatalembert, akihez szívesen feleségül megy, hogy a szülei többé ne bírjanak hatalommal ön felett. Erre pedig hogyan is lenne lehetőségünk, ha nem vezetjük be a társaságba? Azzal minden bizonnyal ön is tisztában van, hogy ha elhelyezkedik nevelőnőként, azzal rontja az esélyeit, hogy megfelelő férjet találjunk.

– Ezzel tisztában vagyok – válaszolta Cora. – De meg kell értsék, hogy én csupán egy kereskedő lánya vagyok, és nem kívánok a rangomon fölül házasodni. Az előkelő társaság nem az én világom, és nem szeretném az életem hátralévő részét azzal tölteni, hogy eljátszom,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ami nem vagyok. Már így is kívülállónak érzem magam. Tudják, felsőosztálybeli luxusban nevelkedtem. Több ruhám volt, mint amennyire egy fiatal hölgynek szüksége lehet. Szolgáink vannak, nem is kevesen. Akkor szobám volt, mint egy szerényebb paraszti kunyhó, és megvolt mindenem, amit csak pénzen meg lehetett venni. Ahelyett, hogy a velem egyenrangú lányokhoz hasonlóan lányiskolába jártam volna, a szüleim nevelőnőt és tanárokat fogadtak, hogy latint és jó modort tanítsanak nekem. Más szóval: úgy nőttem fel, mintha a felsőosztály tagja lennék, mégsem vagyok az. Értik már, milyen rémes helyzetben vagyok? Úgy érzem magam, akár egy kismacska, akit telivérek fogadtak örökbe.

Mrs. Shepherd aggódva ráncolta a homlokát, majd lassan bólintott.

– Megértem az érzéseit. Voltak idők, amikor magam is hasonló cipőben jártam.

– Valóban? – kérdezte Cora kíváncsian. Még soha nem találkozott olyan emberrel, aki egy kicsit is megérthette volna. Lady Harriett mindig is hősieesen próbálkozott, de hogyan is érthette volna igazán, hogy milyen is ez, amikor soha nem élt a sajátjától eltérő világban?

Mrs. Shepherd megpaskolta Cora kezét, majd felvette a korábban letett tányért az asztalról, és visszaadta a lánynak.

– Késő van, mi pedig nem hagyjuk, hogy egyen. Azt javaslom, hogy folytassuk ezt a beszélgetést holnap, amikor mind kipihentük magunkat, és miután lehetőségünk volt elgondolkodni ezen egy kicsit alaposabban. Most pedig hagyjuk, hogy nyugodtan élvezze az ételt. Amint készen áll, kérem, csengessen, és Katy elvezeti a szobájába.

– Nagyon köszönöm Mr. és Mrs. Shepherd, hogy kinyitották nekem a szívüket és az otthonuk kapuit is. Igazán hálás vagyok.